

את כולם

מנצחים דורון ושריר
לכולם אותו האוזן

לכן ברור שאף אחד מראשי הסיעות שהודיע כבר בליל הבחירות על הניצחון, לא שיקר ואף אחד מראשי סיעות אלה גם לא אמר את האמת. רק אחרי שתסת' יימנה העסקות האפלות של אחרי הבחירות, רק אחרי שהצירים שנבחרו יסיימו את מסע הנדודים שלהם מהסיעה שברשימתה נבחרו אל הסיעה שמצליחה לפתות אותם בכשרון רב יותר, רק אז יתברר מי באמת ניצח בבחירות למיפלגה הליברלית.

נשלחה בתוכה קדימה. סבידור הוציא חוברות מיסחירות, אשר בין מודעה לצעי צועי ילדים למודעת חברת בניה של אחד מידידיו, היתה תעמולת בחירות אישית שלו. חוברות אלה נשלחו בדורי-הכנסת הפטור מתשלום.

ראשי המיפלגה הליברלית הבינו עוד בשלב מוקדם ביותר לאן נושבת הרוח. כדי למנוע ביוזון ענק הם הזמינו את שירותי חברת מודיעין אורזחי שיפקחו על טוהר הבחירות. 250 בלשם-פרטטים של חברה זו ניסו למנוע, בכל כושרם המיקי צועי, מערכת בחירות מושחתת, אך המת' מודדים הליברלים יכלו גם להם.

המאבק האמיתי התנהל בין מנהיג המיפלגה, סגן ראש-הממשלה שימחה ארליך לבין החבר הסורר של המיפלגה שר-התיקשורת יצחק מודעי. קשה היה למצוא רשימה הנושאת את שמו של ארליך, שעבורה יכול היה להצביע מי שרצה לתמוך במנהיג הוותיק. רק הבקיאים ב' מיסחרי הכוחות הפנימיים של הליברלים ידעו איך להטיל את הפתק כדי לתמוך

מנצח נחמני
אחראי על הספירה

תל-אביב לא פיגרה אחרי השאר. שם החלה השחיתות עוד לפני שנפתחו הקלפיות. אחת הרשימות, זו של נשיא מכבי וחבר מועצת-העיר יצחק ("קקלה") כספי, הציגה בפני הבוחרים רשימת מוע' מדים מפוארת שכללה את מיטב אישי המיפלגה הליברלית. רק כשהודיעו עורכי-הדין שמעון גצלטר, התעשיין דב יעקובר בין והעיתונאי גבריאל צפרוני כי לא רק שהם אינם מועמדי רשימתו של כספי, אלא שהם גם יצביעו נגדה, התגלה ה' בלוף הגדול — אך זה היה כבר מאוחד.

את אותו חבר-מיפלגה במשך כמה שבועות. בירושלים התגלתה סיעה קיקיונית, שאחרי-כך הסתבר כי מאחריה עומד השר ללא תיק משה ניסים, שהיא מובילה את חבריה לטיול מאורגן באוטובוסים ממוזגיי אוויר ליס-המלח. התחנה הראשונה בטיול היתה הקלפי. במקום כרטיסי נסיעה היה על המטיילים-מצביעים למלא את הקלפי באותיות הסיעה שמימנה את הטיול. סיעה אחרת בירושלים הצליחה להעמיס את פינקס הבוחרים בשמות של בוחרים ערי ביים, ולדאוג לכך שאתם, שאינם יודעים

למנוע שחיתויות בבחירות במיפלגה הליברלית

בארליך, הצבעה עבור שריר וח"כ שרה דורון, הצבעה עבור הרשימה המרכזית, הצבעה עבור רשימת איגוד העובדים, עבור רשימתו של השר גידעון פת ואפילו עבור אחת מהרשימות שמאחריהן עמד ניסים — פירושה היה הצבעה עבור ארליך, וגם זאת ללא ביטחון מלא.

מי שרצה להצטרף למורדים, ולהצביע עבור מודעי יכול היה להצביע עבור רשימה המוצהרת של מודעי או עבור רשימתם של יחזקאל פלומין ודויד שיפמן. אולם גם אז הוא מסתכן בכך שקולו ילך למחנה האחר, מפני ששיטת ההצבעה אצל הליברלים היא כזאת שרק אחרי שכל אחד מהצירים מצהיר, אחרי הבחירות, במי הוא לומעשה תומך, או באיזו קוא' ליציה הוא מוכן להשתתף, אפשר לדעת איזה מחנה ניצח.

חבריה-הכנסת אברהם שריר גייס לעזרתו כוחות חדשים בליברלים. מיכאל ("מיקי") אלבין, שותפו של איש-העסקים שאול איזנברג ועורכי-הדין אמנון רוזנשטיין החליטו לתמוך בשריר. תמיכה זו פירושה היה ממון רב. שריר ניהל את מסע הבחיר' רות שלו מבית אסיה המהודר, שם הועמד לרשותו חדר, והוציא מאות אלפי לירות, שקיבל מאלבין ומידידיו לתעמולת בחירות יקרה ורעשנית. אולם ללא ניצול הקופה הציבורית אי-אפשר. שריר נתפס כשניצל את דואר-הכנסת למישלוח עשרות אלפי מיכתבים של תעמולת בחירות.

גם מנחם סבידור התמודד בבחירות ב' ראש סיעה בעלת שם מפוצץ. סבידור הציף את תל-אביב בפלאקאטים שבהם נראית תמונתו עם הארשת הרצינית המעוררת תמיד צחוק. המיקסורת היתה בפיו ואצבעו

אפילו לבטא כהלכה את שם המיפלגה הליברלית. יבואו בהמוניהם לקלפיות. רמת-גן לא פיגרה אחרי ירושלים. הר"ד ישראל פלד, ראש-העיר מזה שנים רבות, התחרה, בצורה אלימה כמעט, כנגד עסקן אחר של הליברלים, סגן יושב-ראש הכנסת משה מרון. מרון ניחן בקסם אישי רב ולאחרונה גם באהדה רבה בציבור הלי' ברלי, אך פלד לעומתו חולש על מנגנוני חושך ומשאבים עירוניים. פקידי עירייה רבים גוייסו, על חשבון ימי העבודה שלהם, כדי לעזור לפלד להיבחר בתוך מיסלגתו. מכוניות העירייה הסחובבו בחוצות כשהגהיהן אינם מסתירים כלל את העובדה שהם והדלק של מכוניותיהם, עובדים בעד פלד. במקומות מסוימים הגיעה ההתנגשות בין אותם עובדים עבור פלד לבין אוהדי מרון לכלל אלימות פיסית.

מנצח פדומין
עם ובלי מודעי